

မင်းမြတ်သူရ ချီကလောင်ခွဲ

ရွှေချမ်းသာ
ရွှေမုဆိုး

ကမ္ဘာကြီးကို
မောင်းနှင်
နေတာ ရုမ္မက်ပါ...
ရုမ္မက် မရှိရင်
အောင်မြင်
ဖြစ်ထွန်းမှ ဆိုတာ
ထက်ထေ့မှ မဖြစ်တာ
မိုက်ဆိုး...

၁၂၀၀ ကျပ်

ဂမ္ဘီရ စာပေမှာ ယနေ့ အောင်မြင်ဆုံး စာရေးဆရာ

ရွှေမုဆိုး

မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်းက ရွှေတွင်းတစ်ခုမှာ

ရွှေတွေများကြီးထွက်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းဟာ တစ်တိုင်းပြည်လုံးအနှံ့
ပျံ့နှံ့သွားတယ်။

ဒါကြောင့် တစ်ပြည်လုံးက ကြီးပွားချမ်းသာချင်သူတွေဟာ

မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်းဒေသကို အလောတကြီး ချီတက်သွားကြတယ်။ ဒီသတင်းကို
ကြီးပွားချမ်းသာချင်တဲ့ စိုးအောင်လည်း ကြားတယ်။ စိုးအောင်တို့နေတဲ့ရွာက
မထင်မရှား ရွာလေးတစ်ရွာပါ။

တစ်နေ့ ရွာက အလှူအတွက် ပစ္စည်းဝယ်ရင်း စိုးအောင် မြို့ပေါ်ကို

ရောက်သွားတယ်။ မြို့ပေါ်မှာ ကား၊ ရထားတွေ တဝီဝီ သွားလာနေတယ်။ မိန်းမချော
မိန်းမလှလေးတွေကိုလည်း မြင်ရတယ်။

စိုးအောင်ဟာ မိန်းကလေးတွေကို ခိုးကြည့်ပြီး မြို့သူတွေ

ချောလိုက်လှလိုက်တာလို့ တွေးမိတယ်။ ရွာမှာနေတုန်းက ကွမ်းတောင်တိုင်
အစ်မနှစ်ယောက်ကိုသာ အလှဆုံးလို့ ထင်ခဲ့တယ်။

မြို့ပေါ်က ဆိုင်ကြီးတွေမှာ သူတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို

တင်ထားတယ်။ စိုးအောင်ဟာ ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်ပြီး ပိုက်ဆံရှိရင်
ဒီပစ္စည်းတွေအားလုံးကို ဝယ်နိုင်မယ်လို့ တွေးမိတယ်။

ဆင်းရဲတဲ့ဘဝကိုလည်း မနှစ်မြို့သလို ခံစားလိုက်ရတယ်။

ဒီအချိန်ကစပြီး စိုးအောင်ဟာ ကြီးပွားချမ်းသာချင်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။

တစ်နေ့အခွင့်အရေးရရင် ချမ်းသာအောင် ကြိုးစားမယ်လို့

ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်းက ရွှေတွင်းမှာ ရွှေတွေအများကြီး

ထွက်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို စိုးအောင် ကြားတဲ့အချိန်ကစပြီး ချမ်းသာချင်တဲ့ စိုးအောင်ဟာ စွန့်စားပြီး ရွှေရှာထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

တစ်ညနေ မိသားစုညစာစားပြီးတဲ့အချိန်မှာ စိုးအောင်က

“မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်းမှာ ရွှေတွေ အများကြီးထွက်တယ်တဲ့ အမေ၊ ရွှေတွေပေါ်တာမှ မြစ်ချောင်း၊ အင်းအိုင်ထဲကတောင် ကျင်ယူစရာ မလိုဘူးတဲ့၊ မြေကြီးကို တူရွင်းနဲ့ ထိုးကော်လိုက်ရင် ရွှေတွေ အတုံးလိုက် အခဲလိုက် တွေ့တယ်ဆိုပဲ။”

လို့ ပြောပြီး စိုးအောင်က စားပွဲစုတ်ကလေးမှာ ထိုင်စားနေတဲ့ အမေနဲ့ အစ်မတွေကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့် သူတို့အားလုံး စိတ်ဝင်စားဟန် မပြဘူး၊ စိုးအောင်က ဆက်ပြီး...

“ကျုပ် သူဌေးဖြစ်ချင်တယ် အမေ... ဒါကြောင့် မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်းဒေသကို သွားပြီး ရွှေရှာထွက်တော့မယ်။”

လို့ ဆိုလိုက်တော့ မိခင်နဲ့ အစ်မနှစ်ယောက်က မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနဲ့ စိုးအောင်ကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။ အစ်မနှစ်ယောက်က စိုးအောင်ကို နင် ရူးနေသလားဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်ကြတယ်။ မိခင်ဖြစ်သူက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး...

“ငါ့သားက ရွှေတွင်းကို သွားမယ် ဟုတ်လား.... တကယ်တော့ သူတို့ပြောသလောက်လည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး သားရယ်၊ စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့...”

လို့ တားဆီးတယ်၊ အစ်မကြီးက ဝင်ပြီးတော့...

“ရွှေတွင်းကို သွားဖို့ နင်ပိုက်ဆံ ဘယ်ကရမှာလဲ...”

လို့ မေးတယ် စိုးအောင်က အစ်မဖြစ်သူကို အထင်သေးဟန်နဲ့

ကြည့်ပြီး...

“ပိုက်ဆံသာရှိရင် ကျုပ် ဘာဖြစ်လို့ ရွှေသွားရှာမှာလဲ... အဲဒီ မှာ
ရွှေသွားရှာတဲ့ သူတွေအားလုံး တစ်ယောက်မှ မချမ်းသာဘူး၊ အားလုံး ငမွဲတွေချည်းပဲ
”

လို့ ဆိုလိုက်တော့ မိခင်ကြီးက မယုံမရဲနဲ့...

“ရွှေတွင်းဆိုတာ အန္တရာယ် သိပ်များတယ်၊ သား သွားလို့
ဖြစ်ပါ့မလားကွယ်??

လို့ ဆိုတော့ စိုးအောင်က...

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ အမေရယ်.. ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယနဲ့
ကြံရည်ဖန်ရည်ရှိရင် အရာရာ အောင်နိုင်မယ်လို့ ဘကြီးဘုန်းကြီး
ဟောထားတယ်လေ??

လို့ ဆိုလိုက်တော့ ဘကြီးဘုန်းကြီးရဲ့စကားကို မြေဝယ်မကျ
နားထောင်တဲ့ မိခင်ကြီးဟာ ငြိမ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးနေတယ်။

ညကိုရောက်တော့ စိုးအောင်ရဲ့ အိပ်ရာနံဘေးကို မိခင်ကြီး
ရောက်လာပြီး အဝတ်စုတ်နဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ နားကပ်ဟောင်းလေးတစ်ရံကို
စိုးအောင်လက်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။

နားကပ်ဟောင်းလေးကို ကြည့်ပြီး စိုးအောင် ရင်ထဲ ဆို့နစ်သွားတယ်။
ဒီနားကပ်ဟောင်းလေးကို မင်္ဂလာဦးပစ္စည်းဆိုပြီး မိခင်
ဘယ်လောက်မြတ်နိုးသလဲဆိုတာ သူသိတယ်။ မိခင်က စိုးအောင်ရဲ့ ပခုံးကို
ဆုပ်ကိုင်ပြီး...

“ငါ့သား သွားချင်တဲ့ လမ်းကို အမေ မတားတော့ပါဘူး၊
အမေ့နားကပ်ကို ထုခဲ့ပြီး သွားချင်တဲ့လမ်းကို ရောက်အောင်သွားပါ။

ဘကြီးဘုန်းကြီးရဲ့ စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ရင် ငါ့သား ရွှေတွေကို
တွေ့မှာပါ။

လို့ ပြောတယ်။ စိုးအောင်ဟာ မိခင်ကို ပွေ့ဖက်ပြီး...

‘‘စိတ်ချ အမေ၊ ရွှေတွေကို မရမချင်း ကျုပ် ပြန်မလာဘူး။

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

* *

နောက်တစ်နေ့မှာ စိုးအောင်ဟာ မိခင်နဲ့ အစ်မနှစ်ယောက်ကို
နှုတ်ဆက်ပြီး မွေးရပ်မြေက ထွက်ခွာလာခဲ့တယ်။

ရွာက ထွက်လာတဲ့အချိန်မှာ သူရင်ထဲမှာ မျှော်လင့်ချက် အပြည့်နဲ့ပေါ့...။
သူဟာ တက်ကြွတဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ရွာထိပ်ကို ထွက်ခဲ့တယ်။

ရွာတော်ရှင်နတ်ကွန်းရှေ့ကို ရောက်တော့ နတ်ကွန်းရှေ့မှာ
လက်အုပ်ချီပြီး

‘‘ရွာတော်ရှင်ကြီးရေ... သူဌေးဖြစ်တော့မှ ရွာကို ပြန်လာတော့မယ်...
စောင်မ၊ ကြည့်ရှုပေးပါ။

လို့ ဆုတောင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရွာထိပ်ကို ထွက်ပြီး
ကားကြိုစောင့်တယ်။

ခဏကြာတော့ ဆန်တွေတင်လာတဲ့ လော်ရီကားစုတ်ကြီးတစ်စီး
သူ့ရှေ့မှာ ထိုးရပ်လိုက်တယ်။ စိုးအောင်ဟာ ကားစုတ်ကြီးနဲ့
ရောက်သလောက်လိုက်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး လိုက်ခဲ့တယ်။

နေ့တစ်ဝက်လောက်ကြာတော့ ကားစုတ်ကြီးရဲ့ စက်ခန်းထဲက

အခိုးအငွေတွေ ထွက်လာပြီး စပါယ်ယာက

‘ ‘ရေတိုင်ကီ ပေါက်ပြီဗျို့။[?]’

လို့ အောက်လက်တော့ ကားစုတ်ကြီး ထိုးရပ်သွားတယ်။

စိတ်ကောင်း ရှိဟန်တူတဲ့ ဒရိုက်ဘာကြီးက စိုးအောင်ရဲ့
ပခုံးကိုပုတ်ပြီး...

‘ ‘ရှေ့နားမှာ ဘူတာရှိတယ်၊ မန္တလေးကို ရထားနဲ့ ဆက်သွားပေါ့ကွာ။[?]’

လို့ ပြောတယ်။

စိုးအောင်ဟာ ဘူတာကို ဆက်လျှောက်သွားပြီး ခဏကြာတော့
ကုန်ရထားကြီးတစ်စင်း ထိုးဆိုက်လာလို့ စိုးအောင်ရဲ့ ခရီး ဆက်ခဲ့ပြန်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကြုံသလိုသွား၊ ကြုံသလိုစားပြီးတော့ မန္တလေးမြို့ကို
ရောက်ခဲ့ပြန်တယ်။ မန္တလေးကို ရောက်တော့ သူ့လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံမရှိတော့လို့
မိခင်ကြီးပေးလိုက်တဲ့ နားကပ်ကို ရောင်းလိုက်တယ်။

သူဟာ နားကပ်ရောင်းတဲ့ငွေလေးကို အရင်းတည်ပြီး ရေလမ်းခရီးနဲ့
မြစ်ကြီးနားကို ခရီးဆက်ပြန်တယ်။ သူဟာ သင်္ဘောစီးရင် သင်္ဘောပေါ်မှာ
သူနဲ့ဘဝတူ ရွှေရှာထွက်တဲ့ လူကြီးလူငယ် တော်တော်များများကို မြင်ရတယ်။
ဒီလူတွေဟာ သူ့ရဲ့ပြိုင်ဘက်တွေပဲလို့ တွေးပြီး မနာလိုစိတ်တောင် ဝင်မိတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရေလမ်းခရီးနဲ့ မိုင်ပေါင်းများစွာ ဆန်တက်ပြီးတော့
မြစ်ကြီးနားကို ရောက်ခဲ့တယ်။

မြစ်ကြီးနားကို ရောက်တော့ အထက်ဘက်ကို ခရီးဆက်ဖို့ ရွှေရှာသမား
တော်တော်များများ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ကြံဆကြတယ်။

စိုးအောင်နဲ့ ရွှေရှာသမားတစ်စုကတော့ လော်ရီကားကြီးတစ်စီးကို
လမ်းကြုံလိုက်ပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ပြန်တယ်။

နောက်တော့ တိုင်းရင်းသားကုန်သည်တွေက သူတို့ကို
လမ်းကြိုခေါ်သွားပြန်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ တိုင်းရင်းသားကုန်သည်တွေအားလုံး
လမ်းခွဲထွက်ပြီး ရွှေရှာသမားတစ်စုသာ ကျန်တော့တယ်။

သူတို့လို မြေပြန့်က လူတွေအတွက် ရှေ့ဆက်ရမယ့်လမ်းက
ကြမ်းတမ်းလွန်းတယ်။ ရွှေတွင်းနဲ့ အနီးဆုံးမြို့ကို သွားဖို့အတွက်လည်း
မြင်းလှည်းကလွဲလို့ စီးစရာ ဘာယဉ်မှ မရှိဘူး။

စိုးအောင်တစ်ယောက်တည်း ဟိုဒီသွားလာပြီး ကြည့်တော့
တစ်နေရာမှာ လူငယ်သုံးယောက်နဲ့ မြင်းလှည်းဆရာတစ်ယောက် ဈေးဆစ်နေတာ
တွေ့ရလို့ အနီးကိုကပ်သွားပြီး...

“ခင်ဗျားတို့ ရွှေတွင်းကို သွားမလို့လား၊ ကျုပ်လည်း လိုက်ချင်တယ်ဗျာ
..

လို့ ဆိုတော့ ဗလကောင်းကောင်း လူငယ်က...

“လိုက်ချင်ရင်တော့ ငါတို့နဲ့ မြင်းလှည်းခစပ်တူ အချိုးကျခံရမယ်။”

လို့ ပြောတော့ စိုးအောင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး သဘောတူကြောင်း
ပြလိုက်တယ်။ မြင်းလည်းဆရာက သူတို့အားလုံးကို ကြည့်ပြီး

“မင်းတို့အားလုံး ရွှေတွင်းကို သွားမယ့်ကောင်တွေဆိုတော့
ကျန်းမာရေးကောင်းဖို့ အထူးလိုတယ်ဆိုတာတော့ ပြောစရာမလိုပါဘူးနော်။”

ဆိုတော့ ဗလကောင်းကောင်းလူငယ်က လက်မောင်းကို ကွေးပြီး
ဗလထုတ်ပြရင်း...

“ကျန်းမာရေးကောင်းတာတော့ မေးမနေနဲ့၊ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ။”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ကျန်လူတွေက ဘာမှဝင်မပြောဘဲ အတွေးကိုယ်စီနဲ့ ငြိမ်နေကြတယ်။

ဈေးတည့်သွားပြီဆိုတော့ မြင်းလှည်းဆရာက လှည်းကို မြင်းတပ်ပြီး ခရီးစထွက်ခဲ့တယ်။

လှည်းပေါ်မှာ သူတို့အပြင် အခြားကုန်တွေပါလို့ ကြပ်သိပ်ပြီး မလူးသာ မလွန့်သာ လိုက်ရတယ်။ လှည်းပေါ်ရောက်တော့ စိုးအောင်က စပြီး လူငယ်အချင်းချင်း မိတ်ဆက်တယ်။

‘‘ကျုပ်နာမည် စိုးအောင်လို့ ခေါ်တယ်၊ မြေလတ်ပိုင်းက လာခဲ့တာပဲ၊ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ သူဌေးဖြစ်ချင်လို့ပဲ။’’

လို့ ဆိုလိုက်တော့ လူငယ်သုံးယောက်ကလည်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ အသီးသီး မိတ်ဆက်ကြတယ်။

လူငယ်သုံးယောက်ထဲက ဗလကောင်းကောင်းနဲ့လူနာမည်က စိန်တိုးလို့ ဆိုတယ်။ ကျန်နှစ်ယောက်နာမည်က ပေသီးနဲ့ မဲခေါင်လို့ ဆိုတယ်။

သူတို့အားလုံး ရွှေတွေရှာဖို့အတွက် အလွန် စိတ်အားတက်ကြွနေကြတယ်။ လမ်းခရီးမှာ မြင်းလှည်းကို ချိုင့်ကန်သင်းတွေ ပေါ်တဲ့ လမ်းကြမ်းကြီးကို တရကြမ်းမောင်းနှင်တဲ့အတွက် သူတို့အားလုံး ဇေယျာထဲက ဇီးဖြူသီးလို ခံစားရတယ်။

ဒါပေမယ့် ရွှေအိပ်မက်ရှိနေတဲ့အတွက် သူတို့ စိတ်မပျက်ဘူး၊ အံ့ကြိတ်ပြီး ခံနိုင်ကြတယ်။

နောက်တစ်နေ့ကို ရောက်တော့ လှည်းဆောင်တဲ့ဒဏ်ကြောင့် သူတို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တွေ ကိုင်ရိုက်ထားသလို နာကျင်နေပြီ။ နောက်ဆုံး မခံရပ်နိုင်တဲ့အဆုံးမှာ ဗလကောင်းကောင်းလူငယ်က

‘‘လှည်းကို အရှိန်နည်းနည်းလျှော့မောင်းပါဗျာ...’’

လို့ တောင်းပန်တော့ မြင်းလှည်းဆရာက တဟားဟား ရယ်ပြီး

‘‘ကောင်လေးတွေ... ငါက မင်းတို့အတွက် စေတနာထားပြီး အမြန်ဆုံး
မောင်းပို့ပေးနေတာကွ၊ ရွှေတွင်းကို မင်းတို့ နောက်ကျပြီးရောက်ရင် ရွှေတွေ
သူများတူးလို့ ကုန်သွားမှာပေါ့၊ ရွှေတွင်းမှာ ရွှေမှဆိုးလာလုပ်ပြီး ဒီလောက်တောင်
အပင်ပန်းမခံနိုင်ဘူးလားကွာ... မင်းတို့ ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား။။

လို့ဆိုတော့ သူတို့အားလုံး မျက်နှာပျက်သွားကြတယ်။

တကယ်တော့ မြင်းလှည်းဆရာဟာ သူတို့ကို စေတနာထားလို့
မဟုတ်ဘူး၊ ဒီခရီးလမ်းကို အမြန်ဆုံးပို့ပြီး နောက်ထပ် ခရီးသည် မြန်မြန်ရဖို့
ဖြစ်တယ်။

မြင်းလှည်းနဲ့သွားတဲ့ ခရီးမှာ ရွှေရှာထွက်တဲ့ လူတွေ၊ ရွက်ဖျင်တဲ၊
သံတူရွင်းစတဲ့ ရွှေရှာဖို့ ပစ္စည်းတွေ တင်လာတဲ့လှည်းတွေကိုလဲ တွေ့ရတယ်။
လူတန်းကြီး စိတန်းလှည့်လည်ပြီး သွားလာနေတာကို မသိရင်
ဘုရားဖူးခရီးသည်တွေလိုတောင် ထင်ရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ သုံးရက်ခရီးနှင်ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ ခရီးလမ်းဆုံး ရွာကြီးကို
ရောက်တယ်။

ရွာကြီးဟာ မြစ်ကမ်းနဘေးမှာ ရွာထဲမှာ ယာယီဆောက်ထားတဲ့
တဲအိမ်တွေ၊ မြင်းလှည်းတွေ၊ ရွက်ဖျင်တဲတွေ၊ ရွှေတူးသမားတွေနဲ့
ပြည့်နှက်နေတယ်။ ရွာကြီးထဲက လူတွေကို ကြည့်ပြီး သူတို့ တော်တော်
နောက်ကျနေသလို ခံစားရတယ်။ သူတို့ မျက်နှာတွေကို ကြည့်ပြီး
မြင်းလှည်းဆရာက သဘောပေါက်ဟန်နဲ့ ရယ်မောလိုက်တယ်။

‘‘ဟား... ဟား... ဟား... မင်းတို့ နောက်မကျပါဘူးကွာ၊ တကယ်တော့
ရွှေတွင်းမှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူးကွ၊ လူတွေအားလုံး တစ်ဆင့်စကား
တစ်ဆင့်ကြားပြီး မျှော်လင့်ချက်တွေ တလှေကြီးနဲ့ ရောက်လာကြတာ၊ ဟဲဟဲ...
မင်းတို့လို လောဘသားတွေ များများလာလေ ငါတို့လို ငွေရှာတဲ့သူတွေအတွက်

တွက်ချေကိုက်လေပေါ့ကွာ”

လို့ ဆိုတော့ သူတို့အားလုံး စိတ်ဓာတ်ကျသွားတယ်။

ဗလကောင်းကောင်းလူငယ်က လက်သီးဆုပ်ပြီး...

“တောက်... ကျုပ်တို့ ခရီးအစမှာကတည်းက ခင်ဗျားကြီး ဖွင့်ပြောဖို့ ကောင်းတယ်”

လို့ အပြစ်တင်လိုက်တော့ မြင်းလှည်းဆရာက...

“တစ်ခါက ရွှေမုဆိုးတစ်စုကို စေတနာထားပြီး ပြောပြဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စေတနာကို စေတနာလို့ မထင်ဘဲ သူတို့ခရီးကို မဦးမချွတ် လာဘ်တိတ်အောင် ပြောတယ်ဆိုပြီး ငါ့ရန်ပြုတာ ခံရတယ်ကွ၊ ဒီကတည်းက စေတနာဟာ လူတိုင်းနဲ့မတန်ဘူးဆိုတာ သိသွားတယ် ဟား ဟား... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ မင်းတို့ ရွှေတွင်းအသစ်ကို စွန့်စားပြီး သွားရင်တော့ ဘုရားစူး ရွှေတိုရွှေစလေး နည်းနည်းတော့ ရနိုင်ပါတယ်ကွာ၊ စိတ်မပျက်ပါနဲ့”

လို့ ဆိုပြီး မြင်းလှည်းဆရာက သူတို့အနားက ထွက်ခွာသွားတယ်။

ရွှေမုဆိုးလူငယ်တွေဟာ မြင်းလှည်းပေါ်က ဆင်းပြီး ခြေထောက်တွေ ခွေယိုင်နေကြတယ်။ ရွှေရှာထွက်ဖို့လည်း စိတ်ဓာတ်ကျသွားတယ်။

စိုးအောင်ကတော့ မြင်းလှည်းဆရာပြောတဲ့ ရွှေတွင်းအသစ်ဆိုတဲ့ စကားကို နားထဲက မထွက်ဘူး။ စိုးအောင်ဟာ ရွာကြီးတစ်ခုလုံး ကြက်ပျံမကျ စည်ကားနေတာကို ကြည့်ပြီးတော့ စိတ်အားတင်းလိုက်တယ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေတွေထိုက်နေတာပဲ၊ ရွှေတွေ မထွက်ရင် ဒီရွာမှာ ဘာလို့ လူတွေ ဒီလောက်စည်ကားနေမလဲ၊ ငါတို့ကြားတဲ့ သတင်းဟာ ရွှေထွက်များတာနဲ့ နည်းတာပဲကွာတာပဲ၊ ဒီနေရာကို ဒီလောက်အပင်ပန်းခံလာပြီးမှတော့ ရွှေတွေကို မရရအောင် ရှာရတော့မှာပေါ့၊

ဘကြီးဘုန်းကြီးက တစ်နေ့တစ်လံ ပုဂံဘယ်ပြေးမလဲလို့ မိန့်ကြားဖူးတယ်။ ငါ့ဘဝက
သေမြေကြီး ရှင်ရွှေထီးဆိုတော့ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမှာပဲ”

လို့တွေးပြီး ကိုယ်ကိုယ်ကို စိတ်အားတင်းလိုက်တယ်။

ကျန်တဲ့ရွှေမုဆိုး လူငယ်သုံးယောက်ကတော့ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး
ပြန်ချင်စိတ်တောင် ပေါက်သွားကြတယ်။

စိုးအောင်ဟာ ကောင်လေးတွေနဲ့ လမ်းခွဲပြီး ရွာထဲကို
လျှောက်ကြည့်တော့ လူမျိုးစုံ တွေ့ရတယ်။

အချို့အထုပ်အပိုးတွေ ဆွဲပြီး လျှောက်သွားနေတယ်။ အချို့လည်း
ရွှေတွင်းအတွက် လိုအပ်မယ့် သံတူရွင်း၊ ဂေါ်ပြား အစရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို
တကောက်ကောက် လိုက်ရောင်းနေတယ်။

အချို့လည်း သူတို့ဆိုင်မှာ ထမင်းစားဖို့ တကြော်ကြော်
အော်ခေါ်နေကြတယ်။ ရွှေတွင်းကိုကြည့်ရတာ အသက်ဝင်နေသလိုပဲ၊
မြင်းလှည်းသမားပြောသလို မျှော်လင့်ချက်မဲ့တဲ့ အခြေအနေမျိုးတော့
ဟုတ်ဟန်မတူဘူး၊ စိုးအောင်ဟာ ဗိုက်ထဲမှာ ဆာလောင်လာတာနဲ့ ရွှေကြိုတွေ
တကြော်ကြော် အော်ခေါ်နေတဲ့ ထမင်းဆိုင်ထဲကို ဝင်ခဲ့တယ်။ ဆိုင်ထဲမှာ
ရွှေတူးသမားတွေ အများကြီး စုပြုံစားသောက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ စိုးအောင်ဟာ
ထမင်းစားရင်း ရွှေတူးသမားတွေရဲ့ စကားကို မသိမသာ နားစွင့် ထောင်ကြည့်တယ်။

ရွှေတူးသမားအားလုံးက တညီတညွတ်တည်း ရွှေတွင်းမှာ ရွှေတွေအရ
နည်းနေကြောင်း ညည်းညူနေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က
ရွှေတွင်းအသစ်တွေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကိုလည်း အားတက်ဖွယ် ကြားရတယ်။
ဒါပေမယ့် ရွှေတူးသမား အများစုက တွင်းသစ်ကို သွားရမှာ ခရီးဝေးလွန်းလို့
စိတ်အားထက်သန်ဟန် မရှိဘူး၊ ရွှေတူးသမားတစ်ယောက်က...

“တွင်းသစ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ကျုပ် ကြားတာက ရွှေတွေ

သယ်ပိုးလို့မကုန်အောင် ရတယ်တဲ့၊ ကျုပ်လည်း တွင်းသစ်ကို သိပ်သွားချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် တွင်းသစ်ကို သွားဖို့ ပစ္စည်းကိရိယာနဲ့ စားနပ်ရိက္ခာ လိုတယ်။ သယ်ပိုးဖို့အတွက် အနည်းဆုံး လားတစ်ကောင်လည်း လိုတယ်၊ ဒါတွေ မရှိဘဲ တွင်းသစ်ကို ဘယ်လိုသွားမလဲ”

လို့ဆိုတော့ ရွှေတူးသမား တစ်ယောက်က ဝင်ပြီး

“ဒါဆိုရင်... ခင်ဗျား ဘီလေးနဲ့ သွားတွေ့ပါလား၊ ဘီလေးက ရွှေမှဆိုးတွေကို ကူညီထောက်ပံ့ပြီး သူနဲ့စပ်တူ လုပ်မယ့်သူကို စောင့်နေတာပဲ”

လို့ ဆိုလိုက်တော့ ရွှေတူးသမားက ကမန်းကတန်း လက်ကာပြီး...

“အမလေး... ဘီလေးလို လူကြီးနဲ့တော့ မပတ်သက်ရဲပါဘူး၊ ဘီလေးနဲ့ ပတ်သက်မယ့်အစား ကျားမြီးကိုပဲ ဆွဲလိုက်တော့မယ်”

လို့ ဆိုလိုက်တယ်။

စိုးအောင်က သူတို့စကားကို နားထောင်ပြီး ဘီလေးဆိုတဲ့ လူကို အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားတယ်

“ဘီလေးဟာ ရွှေတူးသမားတွေအတွက် လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကူညီထောက်ပံ့ပေးတယ် ဆိုပါလား၊ ဘီလေးနဲ့ သွားတွေ့ပြီး သူနဲ့ စပ်တူလုပ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်မယ်”

လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် အနီးက ရွှေတူးသမားတစ်ယောက်ဆီကို သွားပြီး...၏

“ဘီလေးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဆိုပြီး လမ်းညွှန်ခိုင်းတယ်။ ဒီအခါက ရွှေတူးသမားက စိုးအောင်ကို စူးစမ်းသလို ကြည့်ပြီး...

ဒီရွာမှာ ဘီလေးကို မသိတဲ့သူ မရှိဘူး၊ မင်းက မသိဘူးဆိုတော့

လူသစ်နဲ့တူတယ်”

လို့ ဆိုလိုက်တော့ စိုးအောင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ဒီနေ့မှ ရွှေတွင်းကို ရောက်လာတာပါ”

လို့ ဆိုလိုက်တော့ ရွှေတူးသမားက

“ဘီလေးက ရွာအစွန်မှာ အပေါင်ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်ကွ၊ သူက ရွှေတူးသမားတွေကို ရိက္ခာထောက်ပေးတယ်၊ သဘောကတော့ကွာ ဘီလေးက ငွေစိုက်၊ ရွှေတူးသမားက လုပ်အားစိုက်ပြီး ရတဲ့ရွှေကို တစ်ယောက်တစ်ဝက် ခွဲယူတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဘီလေးက သိပ်လည်ပြီး ခေါင်းပုံဖြတ်လွန်းလို့ သူနဲ့ဆက်ဆံရမှာ လူတွေက ရွံ့ကြောက်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ သတိထားပြီး ဆက်ဆံပေါ့ကွာ”

လို့ စေတနာကောင်းနဲ့ သတိပေးတယ်။

စိုးအောင်က ရွှေတွင်းကို ရောက်ကတည်းက ရွှေတွေ ရှားနေပြီလို့ ကြားတော့ အလွန်စိတ်ဓာတ်ကျသွားတယ်။

နောက်တော့ အသစ်ထွက်တဲ့ ရွှေတွင်းမှာ ရွှေတွေ ဒလဟော ထွက်နေတယ်ကြားတော့ အလွန်စိတ်အားထက်သန် သွားပြန်တယ်။

ဘီလေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်းကို ကြားရတာ တော့ တစ်ခုမှ မကောင်းဘူး။

ဒါပေမယ့် ရွှေတွင်းအသစ်ကို သွားဖို့ ပစ္စည်းကိရိယာ အများကြီးလိုတယ်။ ကိုယ်မှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ဖို့ မလုံလောက်ဘူး၊ ဒါတွေရဖို့ ဘီလေးနဲ့ သွားကိုတွေ့ရမှာပဲ။

ဒီညတော့ စိုးအောင်ဟာ ထမင်းဆိုင်ကြီးရဲ့ အနောက်ဘက်တန်းလျားမှာပဲ တစ်ညအိပ်လိုက်တယ်။

